ROZSUDEK SOUDU (druhého rozšířeného senátu)

31. května 2006 *

Ve věci T-354/99,

Kuwait Petroleum (Nederland) BV, se sídlem v Rotterdamu (Nizozemsko), zastoupená P. Mathijsenem, advokátem,

žalobkyně,

podporovaná

Nizozemským královstvím, původně zastoupeným M. Fierstrou, poté H. Sevenster, jako zmocněnci,

vedlejším účastníkem,

* Jednací jazyk: nizozemština.

proti

Komisi Evropských společenství, původně zastoupené G. Rozetem a H. Speyartem, poté G. Rozetem a H. van Vliet, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení rozhodnutí Komise 1999/705/ES ze dne 20. července 1999 týkajícího se státní podpory, kterou Nizozemsko poskytlo 633 nizozemským čerpacím stanicím nacházejícím se v regionech na hranici s Německem (Úř. věst. L 280, s. 87),

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ
(druhý rozšířený senát),

ve složení J. Pirrung, předseda, A. W. H. Meij, N. J. Forwood, I. Pelikánová a S. S. Papasavvas, soudci,
vedoucí soudní kanceláře: J. Plingers, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 22. listopadu 2005,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Od 1. července 1997 byla zvýšena spotřební daň v Nizozemsku z benzínu o 0,11 nizozemského guldenu (NLG), motorové nafty o 0,05 NLG a zkapalněného plynu o 0,08 NLG na litr. Nicméně s ohledem na skutečnost, že toto zvýšení by mělo škodlivé následky pro nizozemské provozovatele čerpacích stanic umístěných zejména podél německé hranice, nizozemský zákonodárce v článku VII Wet tot wijziging van enkele belastingwetten c.a. (zákon pozměňující některé daňové zákony, Stbl. 1996, s. 654) ze dne 20. prosince 1996 zakotvil možnost přijmout přechodná opatření za účelem snížení v hraniční zóně rozdílu mezi sazbou spotřební daně po uvedeném zvýšení a spotřební daně z lehkých olejů existující v Německu.

2 Nizozemské království tedy dne 21. července 1997 přijalo Tijdelijke regeling subsidie tankstations grensstreek Duitsland (přechodná úprava dotací čerpacím stanicím umístěným v blízkosti německé hranice, Stsrt. 1997, s. 138), ve znění ministerského nařízení ze dne 15. prosince 1997 (Stcrt. 1997, s. 241, dále jen „přechodná úprava"). Tato úprava se zpětnou účinností od 1. července 1997 zakotvila poskytnutí dotace ve výši 0,10 NLG na litr benzínu ve prospěch provozovatelů umístěných v pásmu do deseti kilometrů od nizozemsko-německé hranice a 0,05 NLG na litr benzínu ve prospěch provozovatelů umístěných v pásmu deseti až dvaceti kilometrů od této hranice.

3 Za účelem splnění kriterií sdělení Komise 96/C 68/06 o podporách *de minimis* (Úř. věst. 1996, C 68, s. 9, dále jen „sdělení *de minimis*") byla v přechodné úpravě zakotvena maximální výše dotace odpovídající za období tří let (od 1. července 1997 do 30. června 200 včetně) částce 100 000 ECU, tedy maximální výši stanovené ve sdělení. Mimoto, podpora stanovená přechodnou úpravou byla podporou na žadatele, což zahrnovalo kteroukoli fyzickou či právnickou osobu, jakož i jejich právní nástupce, na jejichž účet a riziko je provozována jedna nebo více čerpacích stanic.

4 Nizozemská vláda zamýšlela provést změnu přechodné úpravy, jejímž předmětem by bylo zakotvení dotace již ne na žadatele, nýbrž na čerpací stanici.

5 Za účelem zajištění platnosti ve vztahu ke sdělení *de minimis* oznámila nizozemská vláda návrh změny přechodné úpravy dopisem ze dne 14. srpna 1997 Komisi tento návrh a upřesnila, že „v případě, že by Komise byla názoru, že [navrhovaný] režim je přesto potřeba oznámit v souladu s čl. 88 odst. 3 ES, nizozemská vláda požaduje, aby tento dopis byl považován za takové oznámení".

6 Komise po výměně několika dopisů s nizozemskými orgány z důvodu obavy, že přechodná úprava a návrh její změny nemohou zamezit situacím souběhu podpor zakázaných sdělením *de minimis*, v červnu 1998 rozhodla zahájit řízení zakotvené v čl. 88 odst. 2 ES (Úř. věst. 1998, C 307, s. 10, dále jen „oznámení o zahájení řízení").

7 Na konci tohoto řízení Komise přijala rozhodnutí 1999/705/ES ze dne 20. července 1999 týkající se státní podpory, kterou Nizozemsko poskytlo 633 nizozemským čerpacím stanicím nacházejícím se v regionech na hranici s Německem (Úř. věst. L 280, s. 87, dále jen „napadené rozhodnutí"), kterým prohlásila, že část sporných podpor byla neslučitelná se společným trhem a na druhou část podpor se vztahovalo pravidlo *de minimis*.

8 V napadeném rozhodnutí Komise rozdělila čerpací stanice do šesti kategorií:

— stanice vlastněné a provozované maloobchodníkem („dealer-owned/dealer-operated", dále jen „Do/Do"), přičemž maloobchodník je majitelem čerpací stanice, kterou provozuje na své vlastní riziko, a s naftařskou společností je spojen výhradní kupní smlouvou, jež neobsahuje cenovou doložku;

— stanice vlastněné společností ale provozované maloobchodníkem („company-owned/dealer-operated", dále jen „Co/Do"), přičemž maloobchodník je nájemcem čerpací stanice, kterou provozuje na své vlastní riziko, a s naftařskou společností je spojen jako nájemce výhradní kupní smlouvou bez cenové doložky;

— stanice, ohledně kterých nizozemské orgány nepodaly žádné nebo podaly pouze částečné informace;

— stanice vlastněné a provozované společností („company-owned/company-operated", dále jen „Co/Co"), přičemž stanice je provozována zaměstnanci nebo pobočkami naftařské společnosti, kteří nenesou riziko provozování a nemají svobodnou volbu výběru svých dodavatelů; Komise tuto kategorii dále

rozdělila na dvě podkategorie: „čisté" Co/Co čerpací stanice, kde stanice je ve vlastnictví a je provozována naftařskou společností, a *„de facto"* Co/Co stanice, kde jeden a týž provozovatel požádal o podporu několikrát, a proto se na seznamu příjemců nachází víckrát;

— stanice Do/Do spojené s naftařskou společností cenovou doložkou, podle které naftařská společnost za určitých okolností kryje určitou část snížení cen provozovatelem na čerpací stanici, a nakonec

— stanice Co/Do spojené s naftařskou společností cenovou doložkou.

9 Pokud jde o první dvě kategorie, Komise měla za to, že neexistovalo riziko souběhu a že se použilo pravidlo *de minimis* (článek 1 napadeného rozhodnutí).

10 V případě třetí kategorie měla Komise za to, že zakázané riziko souběhu nebylo možné vyloučit. Podpora poskytnutá dotčeným čerpacím stanicím byla tudíž neslučitelná se společným trhem a s fungováním dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP), jelikož mohla překročit 100 000 eur na jednoho příjemce za období tří let [čl. 2 první pododstavec písm. a) napadeného rozhodnutí].

11 Pokud jde o čtvrtou kategorii, Komise měla za to, že i zde nebylo možné vyloučit existenci podpor neslučitelných se společným trhem a fungováním dohody o EHP ve prospěch společností vlastnících a provozujících několik čerpacích stanic, jelikož

podpory mohly s ohledem na souběh překročit 100 000 eur na příjemce během období tří let [čl. 2 první pododstavec písm. b) napadeného rozhodnutí].

12 Konečně, jde-li o poslední dvě kategorie, Komise měla za to, že za shodných podmínek i zde existovalo riziko souběhu podpor ve prospěch dotčených naftařských společností. Dodavatel podle ní čerpal výhodu z podpory poskytnuté provozovatelům buď v plném rozsahu, nebo částečně, jelikož posledně uvedení buď nemohli uplatnit cenovou doložku, nebo ji mohli uplatnit pouze v omezeném rozsahu [čl. 2 první pododstavec písm. c) a d) napadeného rozhodnutí].

13 Komise měla za to, že opatření přijatá nizozemskou vládou, na něž se nepoužilo pravidlo *de minimis*, byla podporami ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES (body 88 až 93 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a že tyto podpory neodůvodňovala ani jedna z odchylek zakotvených v čl. 87 odst. 2 a 3 ES (body 94 až 102 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V důsledku toho prohlásila tyto podpory za neslučitelné se společným trhem (článek 2 napadeného rozhodnutí) a nařídila jejich navrácení (článek 3 napadeného rozhodnutí).

14 V příloze napadeného rozhodnutí Komise uvedla seznam 769 žadatelů o dotaci na základě přechodné úpravy a ve vztahu ke každému z nich uvedla název naftařské společnosti ve sloupci nazvaném „Naftařská společnost/Smlouva o užití ochranné známky" a název naftařské společnosti ve sloupci nazvaném „Naftařská společnost/Skupina". Název žalobkyně je uveden pod oběma názvy v souvislosti s 16 čerpacími stanicemi.

15 Dopisem ze dne 6. října 1999 nizozemské ministerstvo financí žalobkyni sdělilo seznam třinácti čerpacích stanic, patřících mezi šestnáct čerpacích stanic, u kterých bylo v příloze napadeného rozhodnutí uvedeno označení „Q8", jakož i částku dotací

poskytnutých každé z těchto třinácti stanic na základě přechodné úpravy a upřesnilo, že tyto „údaje [byly] dostatečné, aby [žalobkyně] pochopila důsledky [napadeného] rozhodnutí, které se jí dotýkaly". V napadeném rozhodnutí jsou dvě čerpací stanice, označené čísly 333 a 347, zařazeny do kategorie Co/Co *de facto* [čl. 2 třetí pododstavec písm. b)], čtyři čerpací stanice, označené čísly 419, 454, 459 a 483, jsou zařazeny do kategorie Do/Do s cenovou doložkou [čl. 2 písm. c)] a sedm čerpacích stanic, označených čísly 127, 211, 230, 271, 387, 494 a 519, je zařazeno do kategorie Co/Do s cenovou doložkou [čl. 2 písm. d)].

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení

16 Mezi 20. zářím 1999 a 19. lednem 2000 bylo Soudu podáno 74 žalob proti napadenému rozhodnutí.

17 Nizozemské království podalo dne 9. října 1999 žalobu u Soudního dvora proti napadenému rozhodnutí, jež byla zapsána do rejstříku pod číslem C-382/99.

18 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 10. prosince 1999 žalobkyně podala projednávanou žalobu proti napadenému rozhodnutí, které jí bylo známo v plném rozsahu až dne 6. října 1999.

19 Usnesením ze dne 9. března 2000 předseda prvního rozšířeného senátu Soudu po vyslechnutí účastníků řízení přerušil řízení v projednávané věci v souladu s čl. 77 písm. a) jednacího řádu Soudu až do rozhodnutí Soudního dvora ve věci C-382/99.

20 Dne 13. června 2002 Soudní dvůr vydal rozsudek Nizozemsko v. Komise ve věci C-382/99 (Recueil, s. I-5163), kterým žalobu zamítl. V důsledku toho se pokračovalo v probíhajícím řízení.

21 Na výzvu Soudu žalobkyně předložila své vyjádření k důsledkům projednávané věci vyplývajícím z rozsudku Nizozemsko v. Komise, uvedeného v bodu 20 výše.

22 Vzhledem k tomu, že od nového soudního roku bylo pozměněno složení senátů Soudu, byl soudce zpravodaj přidělen k druhému rozšířenému senátu, kterému byla v důsledku toho projednávaná věc přidělena.

23 Usnesením ze dne 25. září 2003 předseda druhého rozšířeného senátu Soudu po vyslechnutí účastníků řízení povolil vedlejší účastenství Nizozemského království na podporu žalobkyně.

24 Dopisem ze dne 20. února 2003 Komise Soud informovala o stavu navracení dotčené podpory. Z tohoto dopisu vyplývá, že pokud jde o naftařské společnosti, nizozemské

orgány po dohodě s Komisí stanovily obecný způsob výpočtu částky dotací, jež mají být navráceny. Tyto společnosti se měly vyjádřit k tomuto způsobu výpočtu.

25 Na výzvu Soudu žalobkyně dopisem ze dne 27. srpna 2003 předložila své vyjádření k dopisu Komise ze dne 20. února 2003.

26 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Soud (druhý rozšířený senát) o zahájení ústní části řízení.

27 Řeči účastníků řízení a jejich odpovědi na otázky položené Soudem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 22. listopadu 2005.

28 Nizozemské království se vzdalo předložení spisu vedlejšího účastníka a účasti na jednání.

29 Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil napadené rozhodnutí;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

30 Komise navrhuje, aby Soud:

— odmítl žalobu jako částečně nepřípustnou;

— ze zbývající částku zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

— uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

Právní otázky

K rozsahu žaloby

K dotčeným čerpacím stanicím

31 Soud konstatuje, že důvody pro zrušení uvedené žalobkyní na podporu svých návrhových žádání se týkají výlučně třinácti čerpacích stanic uvedených v dopise nizozemských orgánů ze dne 6. října 1999 (viz bod 15 výše), tedy čerpacích stanic č. 127, 211, 230, 271, 333, 347, 387, 419, 454, 459, 483, 494 a 519. Z toho vyplývá, že se žalobkyně domáhá částečného zrušení napadeného rozhodnutí výlučně v rozsahu, v němž se posledně uvedené vztahuje na těchto třináct čerpacích stanic.

32 Nicméně během jednání byla zjištěna skutečnost, že nizozemské orgány po souhlasu Komise nepožadují na základě napadeného rozhodnutí od žalobkyně vrácení dotací přijatých sedmi čerpacími stanicemi, a to stanicemi č. 230, 333, 347, 419, 454, 459 a 519.

33 Podle ustálené judikatury je přitom žaloba na neplatnost podaná fyzickou nebo právnickou osobou přípustná pouze v případě, že žalobce má zájem na zrušení napadeného aktu (rozsudky Soudu ze dne 14. září 1995, Antillean Rice Mills a další v. Komise, T-480/93 a T-483/93, Recueil, s. II-2305, bod 59, a ze dne 14. dubna 2005, Sniace v. Komise, T-141/03, Sb. rozh. s. II-1197, bod 25). Aby totiž žalobce mohl pokračovat v řízení o žalobě směřující ke zrušení rozhodnutí, je třeba, aby si zachoval osobní zájem na zrušení napadeného rozhodnutí (viz usnesení Soudu ze dne 17. října 2005, First Data a další v. Komise, T-28/02, Sb. rozh. 2005, s. I-4177, body 36 a 37 a uvedená judikatura).

34 Jelikož nizozemská vláda v projednávaném případě nadále nepožaduje od žalobkyně navrácení dotací přijatých na těchto sedm čerpacích stanic, žalobkyně nemá žádnou právní povinnost na základě napadeného rozhodnutí – ve světle dohody nizozemské vlády s Komisí v důsledku jejich spolupráce za účelem vyřešení obtíží s prováděním tohoto rozhodnutí – pokud jde o těchto sedm stanic. Jelikož již nemá žádnou povinnost k vrácení, zrušení napadeného rozhodnutí by z tohoto důvodu nepřineslo žalobkyni žádný prospěch. Tudíž tato již nemá právní zájem na podání žaloby ohledně uvedených stanic.

35 V důsledku toho je třeba tuto žalobu prohlásit za nepřípustnou v rozsahu, v němž se týká čerpacích stanic č. 230, 333, 347, 419, 454, 459 a 519.

K dosahu rozsudku Soudního dvora

36 Komise, ponechávajíc rozhodnutí na uvážení Soudu, považuje za nepřípustné důvody a argumenty žalobkyně, které již byly předloženy Soudnímu dvoru ve věci C-382/99 a které byly zamítnuty rozsudkem Nizozemsko v. Komise, uvedeným v bodě 20 výše.

37 Tento argument je třeba odmítnout ze dvou důvodů. Zaprvé, přerušení řízení před Soudem na základě čl. 54 třetího pododstavce statutu Soudního dvora do doby rozhodnutí věci před Soudním dvorem, ve kterém je jako v projednávaném případě zpochybněn tentýž akt, žádným způsobem neodebírá Soudu případ, který mu byl předložen, a Soud zůstává plně a výlučně příslušný k rozhodnutí v tomto případě, jakmile dojde k události ukončující přerušení. Zadruhé, dodržování práv obhajoby zakazuje, aby důvody a argumenty obsažené v žalobě platně podané u jednoho soudu byly zamítnuty jiným soudem, u kterého se autor této žaloby nemohl ani objevit, ani předložit své důvody.

38 I když zásada řádného výkonu spravedlnosti, na jejímž dodržování se svým jednáním podílejí účastníci řízení, může vést posledně uvedené k omezení jejich žaloby a jejich obhajoby na otázky, jež jsou vskutku odlišné od těch, které byly rozhodnuty Soudním dvorem, Soudu nepřísluší z úřední povinnosti zavést takové omezení namísto těchto účastníků řízení a odmítnout jako nepřípustné některé důvody, které již byly předloženy v řízení před Soudním dvorem. Nekonstruktivní přístup jednoho účastníka řízení může naopak způsobit zbytečné náklady na řešení sporu a může být zohledněn při rozhodování o nákladech řízení.

39 Nicméně, ačkoli Soud dříve rozhodl, že přerušení řízení bylo nezbytné s ohledem na skutečnost, že platnost téhož aktu byla zpochybněna jak před Soudním dvorem, tak i před Soudem, a ačkoli je zjevné, že odpovědi Soudního dvora v tomto rámci je

třeba respektovat, přísluší Soudu, jenž rozhoduje ve věci, přezkoumat, zda řešení zakotvené Soudním dvorem lze použít na projednávaný případ s ohledem na případné skutkové a právní odlišnosti (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 6. prosince 2001, Emesa Sugar v. Rada, T-43/98, Recueil, s. II-3519, bod 73). V případě odlišností mu přísluší rozhodnout, zda tyto odlišnosti vedou k řešení, které je odlišné od řešení přijatého Soudním dvorem. V případě neexistence takových odlišností, a pokud jeden účastník řízení pokračuje v předkládání důvodů shodných s důvody již zamítnutými Soudním dvorem, Soud může tyto důvody zamítnout usnesením s odůvodněním jako zjevně neopodstatněné.

K věci samé

40 Žalobkyně původně předkládala čtyři žalobní důvody vycházející zaprvé z existence skutkových omylů, zadruhé z porušení pojmu státní podpory, zatřetí z nesprávného použití pravidla *de minimis* a začtvrté z porušení zásady řádného úředního postupu.

41 Soud zaznamenává, že žalobkyně se ve svém vyjádření předloženém v návaznosti na rozsudek Nizozemsko v. Komise, bod 20 výše, vzdala svého žalobního důvodu týkajícího se nesprávného použití pravidla *de minimis*.

42 Soud konstatuje, že první žalobní důvod žalobkyně se týká výlučně čerpacích stanic č. 230, 333, 347, 419, 454, 459 a 519. Jelikož žaloba byla prohlášena za nepřípustnou ve vztahu k těmto stanicím (viz bod 35 výše), v důsledku této nepřípustnosti je nepřípustný tento žalobní důvod.

43 Je tudíž namístě přezkoumat pouze zbývající dva žalobní důvody vycházející zaprvé z popření pojmu státní podpory a zadruhé z porušení zásady řádného úředního postupu.

K porušení pojmu státní podpory

— Argumenty účastníků řízení

44 Žalobkyně tvrdí, že Komise porušila pojem státní podpory tím, že měla za prokázanou existenci zvýhodnění v její prospěch, použití státních prostředků a narušení hospodářské soutěže.

45 Přiznává, že provozovatelé pěti čerpacích stanic č. 127, 211, 371, 387 a 494, které jí patří, a majitel čerpací stanice č. 483 s ní uzavřeli výhradní smlouvu o dodávkách obsahující cenovou doložku.

46 V první části svého žalobního důvodu žalobkyně předkládá, že Komise nesprávně vyložila cenovou doložku. V napadeném rozhodnutí se Komise domnívala, že zásah naftařských společností byl z důvodu cenové doložky obligatorní. Žalobkyně potvrzuje, že pokud jde o ni, rozhoduje se zcela svobodně, zda ve prospěch provozovatele zasáhne, či nikoli. Článek 6 jejího „Price management system" (systém správy cen) zakotvuje podmínky, za kterých má žalobkyně „možnost" krýt část snížení ceny na stanici. Poslední pododstavec tohoto článku ostatně stanoví, že

žalobkyně může toto ustanovení kdykoli „jednostranně" upravit. Uvádí, že toto ustanovení využívá svobodně v případech, kdy to považuje za užitečné pro obranu svých obchodních zájmů. Komise tudíž nesprávně tvrdí, že žalobkyně měla povinnost uplatňovat tento systém.

47 Žalobkyně navrhuje, aby Soud nepoužil obecné úvahy Soudního dvora týkající se cenových doložek a zaměřil se na konkrétní doložku žalobkyně. Ostatně, Soudní dvůr v rozsudku Nizozemsko v. Komise, bod 20 výše, pouze uvedl, že Komise předpokládala existenci nepřímých podpor naftařským společnostem pouze z důvodu existence takových doložek. Žalobkyně navrhuje, aby Soud uložil Komisi předložit text cenových doložek, o které se opírá.

48 Ve druhé části svého žalobního důvodu žalobkyně uplatňuje, že nebyla podporou zvýhodněna. Dotčeným šesti čerpacím stanicím dobrovolně poskytla různá vyrovnání na základě cenové doložky v celkové částce 1 083 058 NLG, jak to prokazují dokumenty přiložené k její žalobě. Namísto zjištění, že žalobkyně byla dotčenou podporou zvýhodněna, by bylo vhodnější konstatovat, že dotčené čerpací stanice současně obdržely podporu a vyrovnání upravené v doložce použité žalobkyní. I kdyby odůvodnění Komise bylo správné, *quod non*, nizozemské orgány by v případě částečného vyrovnání musely vybrat zpět pouze část *„de facto"* vyrovnání.

49 Žalobkyně odmítá uvažování Komise, podle kterého faktické argumenty nejsou přípustné z důvodu, že nebyly předloženy během správního řízení. Připomíná, že toto řízení probíhá především mezi Komisí a dotčeným členským státem. Další

dotčené zúčastněné strany jsou vzaty v úvahu pouze tehdy, pokud jsou předmětem zvláštních informací, což nebyl její případ.

50 Ve třetí části žalobního důvodu žalobkyně uplatňuje, že jelikož dotčená podpora pro ni neměla žádné důsledky, neexistovaly v jejím případě žádné státní prostředky. Navíc se nejedná o narušení hospodářské soutěže, jelikož, i kdyby uvažování Komise bylo správné, všichni dodavatelé, jak ti v Nizozemsku, tak i dodavatelé jejich dceřiné společnosti v Německu, by byli zvýhodněni stejným způsobem. Konečně, z důvodu pravidla *de minimis* nebyl ovlivněn obchod mezi členskými státy.

51 Komise předkládá, že analýza obsažená v napadeném rozhodnutí je opodstatněná, tak jak to bylo potvrzeno rozsudkem Nizozemsko v. Komise, bod 20 výše.

— Závěry Soudu

52 V první části svého žalobního důvodu žalobkyně v podstatě uplatňuje, že její cenová doložka nemá obligatorní povahu, a neodpovídá tak doložce popsané v napadeném rozhodnutí.

53 Předně je třeba konstatovat, že Komise, pro účely přijetí napadeného rozhodnutí, věděla o cenové doložce žalobkyně. Komise měla k dispozici 574 výhradních kupních smluv mezi čerpacími stanicemi a naftařskými společnostmi (bod 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí), jež zpravidla cenovou doložku obsahovaly. V případě žalobkyně byla navíc její doložka specificky zmíněna v napadeném

rozhodnutí (body 28, 31, 49 a 50 odůvodnění). Mimoto Komise v příloze své žalobní odpovědi předložila čtyři výhradní kupní smlouvy mezi žalobkyní a některými ze šesti čerpacích stanic, ohledně kterých žalobkyně přiznala, že s nimi uzavřela cenovou doložku (čerpací stanice č. 127, 211, 371 a 387). Není proto namístě vyhovět návrhu žalobkyně směřujícímu k tomu, aby Komise předložila text cenových doložek, o které se opírá.

54 V napadeném rozhodnutí Komise popisuje cenové doložky následujícím způsobem:

„[c]enová doložka obvykle stanoví, že naftařská společnost kryje část nákladů na snížení ceny na stanici provedené provozovatelem v rozsahu, v němž je dočasná či trvalá úprava těchto snížení z důvodu podmínek vnitrostátního nebo mezinárodního trhu žádoucí nebo nezbytná. Před přistoupení k takovému snížení cen je často nezbytná vzájemná dohoda smluvních stran" (bod 84 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

Komise měla za to, že tato doložka „ukládá[la] dodavateli poskytnout provozovateli alespoň částečné vyrovnání ztrát, které utrp[ěl] z důvodu [...] zvýšení spotřební daně" (bod 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V důsledku toho dospěla k závěru, že „z poskytnutí podpory provozovatelům za účelem vyrovnání ztrát příjmů způsobených zvýšením spotřební daně z lehkých olejů v Nizozemsku [bylo] možné usuzovat, že nizozemská vláda převza[la] část nebo celek závazků dodavatele [z této doložky]" (bod 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

55 Z napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že cenová doložka je součástí smluvních závazků mezi čerpacími stanicemi a naftařskými společnostmi, avšak nemá obligatorně závaznou nebo automatickou povahu.

56 Soudní dvůr ve svém rozsudku Nizozemsko v. Komise, bod 20 výše, i přes argument žalobce, že cenové doložky ve většině případů nezakotvují bezpodmínečnou povinnost naftařské společnosti přispět k pokrytí snížení cen na stanici (bod 57), dospěl k závěru, že důsledkem podpory čerpacím stanicím bylo osvobození naftařských společností od povinnosti pokrýt veškeré náklady nebo jejich část na snížení cen na stanici prováděných jejich distributorem za účelem zamezení ztrát podílů na trhu (bod 66). Z toho vyplývá, že podle názoru Soudního dvora měly cenové doložky přezkoumané Komisí obligatorní povahu, aniž by se Soudní dvůr vyslovil přímo k bezpodmínečné povaze tohoto závazku.

57 Tento názor je v souladu s názorem generálního advokáta P. Légera, jenž ve svém stanovisku předcházejícímu rozsudku Nizozemsko v. Komise, bod 20 výše (Recueil, s. I-5167), použil stejné pravidlo jako Soudní dvůr. Opodstatněnost tohoto pravidla prokázal tím, že uvedl, že v případě neexistence podpory se mu jevilo „velice pravděpodobné", že by společnosti využily cenové doložky na žádost jejich distributorů za účelem zamezení ztrát podílů na trhu (bod 129 stanoviska).

58 Dále je třeba přezkoumat doložku žalobkyně. Podle textu této cenové doložky, zvané „SSS", poskytnutého žalobkyní:

„SSS umožňuje [žalobkyni], za konkrétních podmínek [stanovených níže], pokrýt část snížení ceny na stanici poskytnutých provozovatelem [...]

Podmínky, za kterých je [žalobkyně] ochotná převzít podíl uvedený v tabulkách SSS, jsou následující:

a. Skutečná pravděpodobnost ztráty obratu.

b. Musí určitě existovat shoda s [žalobkyní], tedy že se [žalobkyně] podílí pouze po dohodě s inspektorem [žalobkyně] pro území provozovatele a tento inspektor souhlasí s účastí [žalobkyně].

c. Provozovatel může [žalobkyni] požádat o účast na nákladech pouze v případě písemné dohody v tomto ohledu, viz příloha.

[...]

[Žalobkyně] má právo kdykoli během trvání smlouvy jednostranně dočasně (v plném rozsahu nebo částečně) upravit SSS."

59 Z toho vyplývá, že žalobkyně si vyhrazuje právo nepoužít svou cenovou doložku. Tato doložka tak žalobkyni dává pouze „možnost" pokrýt část snížení ceny na stanici. Stejně tak provozovatel může „požadovat" použití této doložky pouze tehdy, když byla písemně stanovena účast žalobkyně na pokrytí snížení ceny na stanici.

Navíc skutečnost, že žalobkyně má právo jednostranně upravit uvedenou doložku, posiluje dojem, že žalobkyně má nad ní plnou kontrolu. Z toho především vyplývá, že tuto doložku lze využít pouze se souhlasem žalobkyně.

60 Nicméně z dokumentů předložených žalobkyní vyplývá, že použila, minimálně během období od 1. ledna do 15. října 1997, cenovou doložku ve všech smlouvách, které ji obsahovaly. Z toho vyplývá, že žalobkyně skutečně zamýšlela svou cenovou doložku uplatňovat.

61 Je rovněž třeba podotknout, že, jak přiznává žalobkyně, její doložka skutečně odpovídá popisu obsaženému v bodu 84 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Mimoto doložka skutečně zavazuje žalobkyni k poskytnutí nejméně částečného vyrovnání ztrát, jež druhá smluvní strana utrpěla z důvodu zvýšení spotřební daně, jak to Komise uvádí v bodě 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Jak totiž žalobkyně připustila během jednání, je nesporné, že cenová doložka se použije v případě ztráty podílů na trhu, zejména z důvodu zvýšení spotřební daně. To je rovněž prokázáno použitím této doložky žalobkyní v projednávaném případě. Z výše uvedeného vyplývá, že cenovou doložku žalobkyně je třeba považovat za obligatorní ve smyslu napadeného rozhodnutí.

62 Komise tak s ohledem na doložku žalobkyně měla právo dospět k závěru, že „z poskytnutí podpory provozovatelům za účelem vyrovnání ztrát příjmů způsobených zvýšením spotřební daně z lehkých olejů v Nizozemsku [bylo] možné usuzovat, že nizozemská vláda převza[la] část nebo celek závazků dodavatele [z této doložky]“ (bod 85 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise tudíž správně zařadila čerpací stanice č. 127, 211, 371, 387, 483 a 494 do čl. 2 písm. c) nebo čl. 2 písm. d) napadeného rozhodnutí, a uložila tak žalobkyni povinnost navrácení podpory.

63 V důsledku toho musí být první část projednávaného žalobního důvodu zamítnuta jako neopodstatněná.

64 Ve druhé části svého žalobního důvodu žalobkyně v podstatě tvrdí, že osobně nebyla poskytnutím dotací dotčeným čerpacím stanicím žádným způsobem, ani částečně, zvýhodněna, jelikož dobrovolně použila svou cenovou doložku.

65 Zaprvé je třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle které musí být legalita rozhodnutí ve věci státních podpor posuzována v závislosti na informacích, které mohla mít Komise k dispozici v okamžiku, kdy jej přijala (rozsudky Nizozemsko v. Komise, bod 20 výše, bod 49, a ze dne 14. září 2004, Španělsko v. Komise, C-276/02, Sb. rozh. s. I-8091, bod 31).

66 Není přitom tvrzeno, že Komise během přijímání napadeného rozhodnutí věděla o tom, že žalobkyně pokračovala v uplatňování své cenové doložky i přes zavedení přechodné úpravy. V důsledku, pokud je toto pravda, nemůže tato skutečnost ovlivnit legalitu napadeného rozhodnutí.

67 Zadruhé je třeba dodat, že Komise při přezkumu takového režimu podpor, jako je režim v projednávaném případě, obecně nemůže a ani není povinna přesně identifikovat částku podpory přijaté každým jednotlivým příjemcem. Zvláštní okolnosti týkající každého příjemce podpory lze posoudit až v okamžiku navrácení podpory (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 7. března 2002, Itálie v. Komise, C-310/99, Recueil, s. I-2289, body 89 až 91 a uvedená judikatura). Tento přístup byl v projednávaném případě potvrzen Soudním dvorem v jeho rozsudku Nizozemsko v. Komise, bod 20 výše, ve kterém uvedl, že „povinnost členského státu

vypočítat přesnou částku podpor k navrácení, zejména v případech, jako je projednávaný případ, velkého počtu čerpacích stanic, kdy tento výpočet závisí na údajích, jež jím nebyly sděleny Komisi, je součástí obecnější povinnosti vzájemné loajální spolupráce mezi Komisí a členskými státy při provádění předpisů Smlouvy v oblasti státních podpor" (bod 91).

68 V důsledku toho i za předpokladu, že skutečnosti tvrzené žalobkyní jsou správné, nemohou ovlivnit platnost napadeného rozhodnutí, nýbrž pouze způsob navracení podpory. Podle ustálené judikatury je přitom „v případě neexistence příslušné právní úpravy Společenství navracení podpory prohlášené za neslučitelnou se společným trhem třeba provést postupem upraveným vnitrostátními právními předpisy" (viz rozsudek Nizozemsko v. Komise, bod 20 výše, bod 90 a uvedená judikatura). Pouze vnitrostátnímu soudu přísluší provést soudní řízení o tomto výkonu (viz v tomto smyslu usnesení Soudního dvora ze dne 24. července 2003, Sicilicassa a další, C-297/01, Recueil, s. I-7849, body 41 a 42, a rozsudek Soudu ze dne 8. června 1995, Siemens v. Komise, T-459/93, Recueil, s. II-1675, bod 104).

69 Pokud, jako v projednávaném případě, dotčený členský stát uplatňoval obtíže při provádění rozhodnutí Komise týkajícího se podpory a vyřešil tyto obtíže v rámci loajální spolupráce s Komisí, posouzení prováděcích opatření, která nakonec tento členský stát přijal, spadá do pravomoci vnitrostátního soudu. Tak tomu je i v případě, že Komise souhlasí s provedením navrženým dotčeným členským státem. Tento souhlas pouze vyjadřuje názor Komise ohledně přijatelnosti tohoto provedení z hlediska práva Společenství ve světle obtíží tohoto členského státu při provádění, avšak v žádném případě nemění odpovědnost dotčeného členského státu ohledně zjištění a způsobu řešení těchto obtíží. Pokud by vyvstal spor ohledně navrácení podpory po tomto souhlasu, zejména s ohledem na skutková zjištění obsažená v napadeném rozhodnutí nebo s ohledem na přesné vyčíslení skutečného zvýhodnění, jež má být navráceno, vnitrostátní soud je příslušný k řešení těchto přetrvávajících obtíží s prováděním podle vnitrostátních právních předpisů, s ohledem na napadené rozhodnutí a v případě potřeby s ohledem na tyto přetrvávající obtíže, při zohlednění souhlasu Komise. V případě pochybnosti má vnitrostátní soud vždy možnost obrátit se na Komisi na základě zásady loajální

spolupráce (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze 11. července 1996, SFEI a další, C-39/94, Recueil, s. I-3547, body 49 a 50 a uvedená judikatura, jakož i analogicky rozsudek Nizozemsko v. Komise, bod 20 výše, body 91 a 92) nebo položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku (viz rozsudek Siemens v. Komise, bod 68 výše, bod 104 a uvedená judikatura).

70 Druhá část tohoto žalobního důvodu tak musí být zamítnuta jako nerelevantní.

71 Ve třetí části svého žalobního důvodu žalobkyně tvrdí, že podpora nezpůsobila žádné narušení hospodářské soutěže a neměla vliv na obchod mezi členskými státy zejména z důvodu pravidla *de minimis*.

72 Tyto argumenty byly Soudnímu dvoru předloženy ve věci, ve které byl vydán rozsudek Nizozemsko v. Komise (bod 20 výše, bod 30, *in fine*). Soudní dvůr je bez výhrady zamítl (body 37 až 39) a odkázal, zejména pokud jde o naftařské společnosti, jako je žalobkyně, na body 60 až 66 svého rozsudku. Soudní dvůr byl toho názoru, že účelem podpory bylo zamezit tomu, aby se čerpacím stanicím v blízkosti německé hranice snížil obrat z důvodu zvýšení ceny pohonných hmot v důsledku zvýšení spotřební daně v Nizozemsku, s přihlédnutím ke konkurenceschopnějším cenám v Německu (bod 63). Dodal, že cenové doložky sledovaly tentýž cíl (bod 64). Konstatoval, že podpory poskytnuté čerpacím stanicím spojeným s naftařskými společnostmi cenovou doložkou měly hospodářské důsledky pro dotčené společnosti, jelikož důsledkem těchto podpor bylo v každém případě zproštění těchto společností jejich povinnosti krýt veškeré náklady nebo jejich část na snížení ceny na stanici provedené jejich distributorem za účelem zamezení ztrát podílů na trhu. Na základě toho dospěl k závěru, že přechodná úprava byla podporou ve prospěch naftařských společností, jelikož jejím důsledkem bylo zmírnění zatížení, kterým by byl obvykle zatížen rozpočet společností snažících se o udržení soutěžního postavení s ohledem na vývoj vnitrostátního nebo mezinárodního trhu (bod 66).

73 Z toho jasně vyplývá, že co se týče Soudního dvora, pokud jde zejména o naftařské společnosti, dotčené podpory způsobily narušení hospodářské soutěže a měly vliv na obchod mezi členskými státy.

74 Žalobkyně přitom nepředložila žádný zvláštní důkaz zejména o své osobní situaci, jenž by mohl v jejím případě ovlivnit obecné závěry Soudního dvora.

75 Soud tudíž shledává, že napadené rozhodnutí je platné, co se týče konstatování narušení hospodářské soutěže a vlivu na obchod mezi členskými státy. V důsledku toho musí být třetí část projednávaného žalobního důvodu zamítnuta jako zjevně neopodstatněná.

76 Vzhledem k tomu, že všechny části projednávaného žalobního důvodu byly zamítnuty, musí být uvedený žalobní důvodu zamítnut v plném rozsahu.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady řádného úředního postupu

— Argumenty účastníků řízení

77 V tomto svém žalobním důvodu žalobkyně předkládá, že Komise porušila obecnou zásadu řádného úředního postupu tím, že opomenula zúčastněné strany informovat o opatřeních, která zamýšlela ve vztahu k nim přijmout, a neposkytla jim možnost vyjádřit svůj názor. Dovolává se judikatury, podle které je respektování práv obhajoby v každém řízení zahájeném vůči osobě, které může vést k aktu nepříznivě

zasahujícímu její právní postavení, základní právní zásadou Společenství a musí být zajištěno i při neexistenci jakéhokoliv předpisu týkajícího se dotčeného řízení (rozsudek Soudu ze dne 6. prosince 1994, Lisrestal a další v. Komise, T-450/93, Recueil, s. II-1177, bod 42).

78 Žalobkyni bylo uloženo vrácení dotčené podpory nizozemskému státu. O této povinnosti přitom nebyla předem informována. Jednak se neúčastnila správního řízení na vnitrostátní úrovni. To prokazuje, že nizozemské orgány ji nepovažovaly za příjemce podpory. Kromě toho Komise žádným způsobem během tohoto řízení nekontaktovala naftařské společnosti. Oznámení o zahájení řízení, podle kterého „Komise nemůže vyloučit, že naftařské společnosti jsou přímými příjemci podpory", je příliš vágní, aby je bylo možné považovat za výzvu k předložení svého stanoviska. Žalobkyně zdůrazňuje, že oznámení pouze uvádělo, že vlastnictví dotčených čerpacích stanic může vést k tomu, že dotčená naftařská společnost bude považována za „příjemce" podpory, a bude ji tudíž muset vrátit. Pokud je možné si představit takový mechanismus, pak je napadené rozhodnutí založeno na zcela novém prvku, a to cenových doložkách. Žalobkyně přitom neměla v tomto ohledu možnost předložit své stanovisko.

79 Podle Komise postačuje připomenout, že žalobkyně podala své připomínky v rámci správního řízení, a to zejména uvedením, že čerpací stanice ji požádaly o zvýšení svých marží, a ona sama Komisi zaslala svou standardní smlouvu obsahující její cenovou doložku. Bylo by paradoxní teď tvrdit, že Komise nemohla použít tuto skutečnost, jelikož měla nejprve žalobkyni ohledně této záležitosti vyslechnout. Žalobkyně byla tudíž dobře seznámena s podrobnostmi případu. Komise rovněž zdůrazňuje, že musela nizozemským orgánům uložit dne 20. ledna 1999 příkaz, aby získala doplňující informace ohledně cenových doložek.

— Závěry Soudu

80 Je třeba úvodem připomenout, že správní řízení v oblasti státních podpor je řízení zahájené proti dotčenému členskému státu (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I-7869, bod 81). Společnosti přijímající podporu se považují pouze za „zúčastněné strany" v tomto řízení (rozsudek Soudu ze dne 6. března 2003, Westdeutsche Landesbank Girozentrale a Land Nordrhein-Westfalen v. Komise, T-228/99 a T-233/99, Recueil, s. II-435, bod 122). Z toho vyplývá, že zúčastněné strany, aniž by se mohly opírat o práva obhajoby přiznaná osobám, proti nimž se vede řízení, mají pouze právo účastnit se správního řízení v přiměřeném rozsahu s ohledem na okolnosti každého konkrétního případu (výše uvedený rozsudek Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, bod 83, a rozsudek Soudu ze dne 25. června 1998, British Airways v. Komise, a další a British Midland Airways v. Komise, T-371/94 a T-394/94, Recueil, s. II-2405, bod 60).

81 Komise musí na základě čl. 88 odst. 2 ES zúčastněné strany vyzvat k podání připomínek během fáze formálního vyšetřování. Co se týče této povinnosti, podle ustálené judikatury je zveřejnění oznámení v Úředním věstníku přiměřeným prostředkem k tomu, aby se zúčastněné strany dozvěděly o zahájení řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. listopadu 1984, Intermills v. Komise, 323/82, Recueil, s. 3809, bod 17) a „jediným cílem tohoto oznámení je získání od zúčastněných stran všech informací jakožto vodítka pro Komisi s ohledem na její budoucí kroky" (rozsudky Soudního dvora ze dne 12. července 1973, Komise v. Německo, 70/72, Recueil, s. 813, bod 19, a Soudu ze dne 22. října 1996, Skibsværftsforeningen a další v. Komise, T-266/94, Recueil, s. II-1399, bod 256).

82 V důsledku toho se žalobkyně nemůže dovolávat porušení zásady řádného úředního postupu z toho důvodu, že si Komise nevyžádala osobně připomínky žalobkyně ohledně vyšetřovacího řízení ohledně podpory.

83 Naopak je pravda, že Komise musí zúčastněným stranám v rámci formálního vyšetřovacího řízení v oblasti státních podpor efektivně umožnit podání jejich připomínek (rozsudek Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, bod 80 výše, bod 170, a rozsudek Soudu ze dne 14. ledna 2004, Fleuren Compost v. Komise, T-109/01, Recueil, s. II-127, body 45 a 46).

84 Žalobkyně v tomto ohledu tvrdí, že oznámení o zahájení řízení bylo příliš vágní na to, aby se mohla považovat za zúčastněnou stranu jako naftařská společnost.

85 Úvodem je třeba připomenout, že Komise musí zahájit formální vyšetřovací řízení a informovat zúčastněné strany, pokud má v důsledku předběžného přezkumu závažné pochybnosti o slučitelnosti dotčeného finančního opatření se společným trhem. Z toho vyplývá, že od Komise nelze vyžadovat, aby ve svém oznámení o zahájení tohoto řízení předložila úplné posouzení dotčené podpory. Komise naopak musí definovat dostatečným způsobem rámec svého přezkumu, aby tak nezbavila svého významu právo zúčastněných stran podat jejich připomínky.

86 Komise v projednávaném případě ve svém rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení, kterým byly především zúčastněné strany vyzvány k podání svých připomínek ohledně naftařských společností nevyloučila, že tyto společnosti lze považovat za příjemce podpory a tyto ji budou muset případně vrátit. Komise tuto možnost opřela o skutečnost, že svobodu nezávislých provozovatelů lze v tomto ohledu omezit výhradními kupními nebo nájemními (*de facto* kontrola) smlouvami, a že tak je třeba je považovat za maloobchodníky zaměstnávané naftařskou společností, tedy subjekty, které nenesou rizika související s provozováním čerpací stanice (bod 7 a 8 odůvodnění oznámení).

87 Je sice třeba připustit, že Komise v napadeném rozhodnutí upustila od použití své teorie kontroly *de facto* čerpacích stanic naftařskými společnostmi formou výhradních kupních smluv, o kterou opřela své pochybnosti v rozhodnutí o zahájení řízení (bod 75 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V rozhodnutí o zahájení rovněž neuvedla okolnost, na základě které pouhá existence cenové doložky postačovala k tomu, aby naftařské společnosti byly považovány za *de facto* příjemce podpory. Pro žalobkyni bylo tudíž obtížné vyjádřit se k tomuto konkrétnímu bodu. Nicméně z uvedeného rozhodnutí o zahájení vyplývá, že Komise v daném stadiu vyšetřování a s ohledem na minimum důkazů, které měla k dispozici, ještě neodhalila konkrétní mechanismus převodu výhody vyplývající z podpory.

88 Komise naopak již ve stadiu oznámení účinně položila své dotazy ohledně skutečných příjemců podpory, zejména s ohledem na kontrolu, kterou naftařské společnosti vykonávají prostřednictvím výhradních dodacích smluv. Ačkoli tyto dotazy byly v tomto stadiu vyšetřování Komise směřovány především k nezávislosti čerpacích stanic s ohledem na jejich zařazení do kategorie Co/Co stanic, nic to nemění na tom, že v oznámení byl obsažen základní koncept, podle kterého naftařské společnosti mohly být skutečnými příjemci podpory s ohledem na výhradní dodací smlouvy.

89 Kromě toho je třeba konstatovat, že žalobkyně pochopila tento koncept dostatečně jasně na to, aby Komisi jednak poskytla svou standardní smlouvu, jakož i svou cenovou doložku, a jednak ji informovala o tom, že podporu považovala za nezbytnou, jelikož ji čerpací stanici požádaly o zvýšení svých marží. Paradoxně, povaha účasti žalobkyně, která poskytla svou cenovou doložku, prokazuje, že mohla pochopit, které podstatné okolnosti mohly být rozhodující pro účely přijetí konečného rozhodnutí. Skutečnost, že Komise použila zejména důkazy předložené žalobkyní za účelem podpoření uvažování, na základě kterého byla tato povinná k vrácení podpory, je v souladu s duchem formálního vyšetřovacího řízení, na jehož základě jsou zúčastněné strany zdrojem informací Komise.

90 V tomto ohledu je třeba odmítnout argument žalobkyně předložený na jednání, podle kterého její účast u Komise v žádném případě neznamená účast na formálním vyšetřovacím řízení ohledně podpory. Postačuje konstatovat, že po oznámení o zahájení formálního vyšetřovacího řízení žalobkyně Komisi podala své obzvláště relevantní připomínky přímo se týkající přezkoumávané podpory. Tuto účast žalobkyně je třeba považovat *de facto,* ne-li *de iure,* za účast zúčastněné strany na formálním vyšetřovacím řízení.

91 Komise v důsledku toho, aniž by porušila zásadu řádného úředního postupu a v mezích svých prostředků, které měla k dispozici, splnila řádně svou povinnost umožnit zúčastněným stranám efektivně podat své připomínky během formálního vyšetřovacího řízení ohledně podpory.

92 S ohledem na výše uvedené musí být tento žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

K nákladům řízení

93 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je namístě posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

94 Podle čl. 87 odst. 4 prvního pododstavce téhož jednacího řádu nesou členské státy, které vstoupily do řízení jako vedlejší účastníci, vlastní náklady řízení. Nizozemské království tedy ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

SOUD (druhý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Žalobkyně ponese vlastní náklady řízení, jakož i náklady řízení Komise.

3) Nizozemské království ponese vlastní náklady řízení.

Pirrung Meij Forwood

Pelikánová Papasavvas

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 31. května 2006.

Vedoucí soudní kanceláře Předseda

E. Coulon J. Pirrung